

Hạnh Tường Nguyên

Điều Kỳ Diệu Của Tình yêu

(dịch từ truyện ngắn của Elizabet)

Trong đại thế chiến lần thứ hai, Martin George bị bắt làm tù binh và bị giam trong một trại tù binh chiến tranh ở Siberia. Từ đó, anh rời xa quê hương Ukraine, rời xa Anna và Jackipu, vợ và con trai anh. Những năm sau đó, anh và gia đình phương trời cách biệt, bất vô âm tín.

Sau lần cuối cùng anh về thăm nhà trước khi bị bắt, vợ anh đã mang thai và sinh cho anh một bé gái, đặt tên là Sonia, anh cũng không hề hay biết.

Vài năm sau, khi được phóng thích, Martin đã tiêu tụy, trông như một ông già ốm yếu. Không chỉ có vậy, những vết sẹo chằng chịt từ tay đến chân chứng tỏ anh đã bị tra tấn rất dã man trong nhà tù. Nhưng điều khiến người ta không thể chịu đựng nổi là anh biết mình không còn khả năng sinh sản nữa. Nhưng cũng may vì dù sao thì anh vẫn còn sống, đã được tự do.

Rời khỏi nhà tù, việc đầu tiên là anh đi tìm vợ và con trai. Nhưng cái tin anh nhận được lại là vợ con anh đã không còn nữa trong chuyến đi tới Siberia.

Cái tin như sét đánh ngang tai, cắt vào trái tim anh, tuyệt vọng và đau khổ.

Đến tận lúc ấy, anh vẫn không hề biết mình đã có thêm một đứa con gái.

Thời kỳ đầu chiến tranh, Anna đã may mắn đưa được Jackipu chạy sang Đức. Ở đó chị gặp được đôi vợ chồng nông dân nhân từ, cưới mang chị và con chị. Anna ở đó và làm việc giúp họ. Chính thời gian ấy, chị đã sinh ra bé

Sonia, con gái của chị với Martin.

Nơi này trên đất nước Đức nhưng cũng rất giống cái nơi mà tuổi thơ của chị và Martin đã từng sống ở Ukraine, thôn dã bình yên. Anna nghĩ : Không biết cuộc sống của gia đình chị còn gặp phải những khó khăn gì nữa ? Nhưng cho dù có khó khăn, vất vả đến đâu, chỉ cần Martin của chị đến được nước Đức là cuộc sống hạnh phúc êm đềm lại đến với gia đình chị.

Nhưng mọi chuyện không như chị nghĩ. Vài năm sau, với sự thất bại của nước Đức, cuộc chiến tranh tàn khốc đã kết thúc. Anna và các con mừng vui khôn xiết, họ nghĩ rằng mình có thể trở về nhà và đoàn tụ bên Martin.

Nhưng điều họ không thể ngờ tới là bị tống lên một con tàu chở gia súc chật chội hôi hám, nói với họ rằng sẽ đưa họ về nhà.

Trên chuyến tàu lạnh như thùng làm đá, thiếu thốn thức ăn và nước uống, ba mẹ con Anna vừa đói vừa khát. Anna biết rằng con tàu này sẽ không đưa họ về nhà, mà sẽ đưa họ sang trại chết tập thể rất khủng khiếp ở Siberia. Niềm hy vọng của chị bị dập tắt hoàn toàn, chị thấy tuyệt vọng vô cùng, và chị ốm. Hơi thở của chị càng ngày càng khó khăn, ngực chị càng ngày càng đau. Chị biết mình không còn sống bao nhiêu ngày nữa, chị nhìn hai đứa con tội nghiệp, cầu nguyện luôn miệng : "Lạy Chúa! Cầu xin người hãy che chở cho hai đứa trẻ bất hạnh này!"

« Jackipu », chị cố nói với con trai, « Mẹ ốm nặng lắm rồi, chắc mẹ không sống nổi nữa. Mẹ sẽ lên Thiên Đàng xin Chúa che chở cho các con. Con phải hứa với mẹ, nhất định không được rời xa Sonia. Chúa sẽ che chở cho cả hai con ».

Sáng hôm sau, chị ra đi mãi mãi. Người ta kéo thi thể của chị chuyển sang một cái xe chở hàng và chôn chung với những thi thể khác. Hai đứa con bị đuổi xuống tàu, và đưa vào một cô nhi viện gần đó. Thế là chúng thật sự trở thành những cô nhi, không nơi nương tựa.

Sau khi được tin những người trong gia đình mình đã mất, Martin thôi không cầu nguyện cho họ nữa, bởi vì anh cảm thấy cứ mỗi lần anh đứng trước một sự thay đổi, có thêm chút hy vọng, Chúa trên trời khiến cho anh thất vọng nhiều hơn. Sau đó anh được người ta phân đi làm công cho một hợp tác xã.

Ở đó anh làm việc như một cái máy, mặc dù sức khỏe và thể lực của anh đã dần hồi phục, nhưng trái tim và tâm hồn của anh như đã chết rồi. Đối với anh bây giờ, việc gì cũng không còn quan trọng nữa.

Rồi một ngày anh gặp được Calenda, một nữ công nhân làm cùng hợp tác xã. Nếu không phải Calenda mỉm cười chào anh trước, chắc anh đã chẳng bao giờ nhận ra cô bạn học cùng tiểu học thông minh, lanh lợi ngày xưa. Không ngờ đi qua nhiều vùng đất, trải qua bao nhiêu chuyện, xảy ra biết bao nhiêu điều, thế mà họ lại gặp nhau ở đây. Đúng là trái đất tròn.

Không lâu sau đó, họ kết hôn. Martin lại cảm thấy cuộc đời cảm thấy ngập tràn ánh nắng và ý nghĩa. Nhưng Calenda cũng như những người phụ nữ khác, ao ước có được một đứa con để vỗ về yêu thương. Mặc dù đã biết Martin không còn có khả năng sinh sản từ trước khi cưới, nhưng cô vẫn khát khao một đứa con.

Cuối cùng, không thể nén lòng mình được nữa, cô khấn khoản nói với chồng :

- Martin, chúng mình đến cố nhi viện xin một đứa trẻ về nuôi được không anh ?

Martin ngạc nhiên :

- Calenda, sao em lại nghĩ rằng chúng ta sẽ xin con nuôi nhỉ ? Lẽ nào em không biết ở đó đều là những đứa trẻ đã trải qua chuyện gì hay sao ?

Martin lúc này không còn chịu đựng nổi bất kỳ một sự thay đổi nào nữa.

Anh càng không muốn nhìn thấy những đứa trẻ ra đi từ chiến tranh, anh

không muốn nhắc tới chiến tranh. Nó có những điều khủng khiếp nhất mà anh đã từng trải qua, chiến tranh đã cướp đi của anh tất cả. Anh muốn khép lại quá khứ.

Nhưng Calenda thì không chịu từ bỏ khát vọng của mình. Cuối cùng, tình yêu và sự khát khao mãnh liệt của Calenda cũng chiến thắng được sự lạnh lùng, cố chấp của Martin. Một buổi sớm, Martin nói với vợ :

- Calenda, em đến cô nhi viện nhận một đứa trẻ về nuôi đi.

Calenda vui vẻ chuẩn bị mọi thứ chờ đợi cái ngày đến cô nhi viện nhận con nuôi.

Bước trong cái hành lang dài và tối của cô nhi viện, nhìn những đứa trẻ xếp thành hàng dài, Calenda quan sát và đắn đo, cân nhắc. Những ánh mắt tội nghiệp nhìn cô, thiết tha cầu khẩn. Cô chỉ muốn dang rộng vòng tay ôm tất cả bọn trẻ vào lòng, và mang tất cả chúng đi. Nhưng hơn ai hết, cô biết mình không thể làm được điều đó. Khả năng tài chánh của cô không cho phép.

Đúng lúc ấy, có một bé gái nhỏ mím cười chạy tới xếp hàng muộn. « Ôi, đây đúng là đứa bé Chúa dành cho mình ! » Calenda nghĩ. Cô bước tới, quỳ xuống trước bé gái, hỏi nhỏ :

- Con muốn đi với cô không ? Đi tới một nhà có cả ba và mẹ ?

- Vâng, tất nhiên là con muốn ạ. Nhưng xin cô đợi một lát, để con đi gọi anh trai của con. Hai anh em con phải cùng đi cơ, con không thể rời xa anh ấy.

Calenda buồn rầu, lắc đầu :

- Nhưng cô chỉ có thể nhận một người thôi, cô rất muốn con đi cùng với cô.

Bé gái lắc đầu :

- Con nhất định phải đi cùng với anh con. Trước đây khi mẹ con còn sống, mẹ con đã dặn anh con phải chăm sóc con. Mẹ con bảo Chúa sẽ che chở cho cả hai chúng con.

Lúc ấy Calenda nhận ra mình không còn muốn nhận đứa trẻ nào khác ngoài

bé gái này, bởi bé gái trước mắt cô vô cùng đáng yêu và ngoan ngoãn. Cô sẽ trở về, thương lượng lại với chồng.

Về đến nhà, cô nhẹ nhàng nói :

- Martin, em có chuyện muốn hỏi ý kiến anh. Em phải mang hai đứa trẻ về nhà nuôi. Bởi vì bé gái mà em chọn lại có một anh trai, con bé không thể rời xa anh nó. Em xin anh hãy đồng ý.

- Nói thật nhé, Calenda, có bao nhiêu đứa để em chọn lựa, sao em cứ nhất định phải chọn đứa ấy ? Lẽ nào em không thể chọn đứa khác ? Hoặc dứt khoát không nhận đứa nào nữa cả ? Anh thật không hiểu em nghĩ gì nữa. Nghe Martin nói, Calenda thất vọng vô cùng, và cũng không còn muốn đến cô nhi viện nữa. Nhìn dáng vẻ đau khổ của vợ, Martin cũng cảm thấy xót xa. Và tình yêu một lần nữa lại chiến thắng. Anh đề nghị cuối tuần này, cả hai vợ chồng sẽ đến cô nhi viện, anh cũng tò mò muốn biết bé gái kia thế nào mà có thể khiến vợ anh thương đến thế. Biết đâu anh có thể thuyết phục bé rời xa anh nó và theo vợ chồng anh về nhà.

Anh bỗng nhớ tới Jackipu, con trai anh. Nếu như nó chưa chết và cũng được đưa tới một cô nhi viện nào đó thì sao ?... Nếu đúng vậy, anh cũng hy vọng Jackipu cũng sẽ được đưa đến nhà một người mẹ như Calenda nhận về nuôi. Khi Martin và Calenda đến cô nhi viện, bé gái dễ thương đã chạy ra hành lang đón họ từ bao giờ rồi. Lần này, tay bé dắt theo một cậu bé. Cậu bé gầy gò, và có vẻ rất yếu, nhưng đôi mắt hiền từ thì sáng long lanh. Bé gái mở tròn to đôi mắt xanh hỏi Calenda :

- Cô đến đón chúng cháu phải không ạ ?

Không đợi Calenda trả lời, cậu bé đã lên tiếng :

- Trước khi lâm chung mẹ cháu đã bắt cháu hứa là sẽ không bao giờ rời xa em cháu. Và cháu đã hứa, cho nên cháu xin lỗi, em cháu không thể đi cùng với cô.

Martin nhìn hai đứa trẻ vừa đáng yêu vừa đáng thương. Một khoảnh khắc trôi qua thật nhanh, anh nói bằng giọng rất quyết đoán :

- Chúng ta sẽ nhận nuôi cả hai con.

Anh không thể chống lại sức hấp dẫn bí ẩn từ đôi mắt xanh của cậu bé gầy gò này.

Calenda vui mừng theo hai bé đi thu dọn đồ đạc, còn Martin đi làm thủ tục nhận con nuôi. Khi Calenda dắt hai đứa trẻ bước vào phòng làm thủ tục thì thấy Martin đang đứng như trời trồng cạnh bàn ký tên. Mặt anh trắng như tờ giấy, hai tay anh run lên, anh không thể ký nổi tên mình.

Calenda lo lắng. Cô tưởng chồng mình bị làm sao, vì những vết thương chiến tranh trên người anh rất nhiều. Cô lao tới :

- Martin, anh sao thế ?

Tất nhiên chẳng có vết thương nào tái phát trên người Martin cả.

- Calenda, em hãy nhìn cái tên này !

Martin vừa nói vừa đưa tờ văn bản cho Calenda xem. Calenda nhìn lướt đến tên, cô đọc lên :

- Tên con là Jackipu George và Sonia George. Tên mẹ là Anna George. Tên bố là Martin George.

Không chỉ vậy, ngoài Sonia, ngày sinh của ba người hoàn toàn trùng hợp với ký ức của Martin.

- Calenda, cả hai đứa trẻ ấy đều là con của anh! Một đứa là Jackipu, anh cứ tưởng nó đã chết. Còn đứa kia là con gái anh chưa từng biết mặt! Nếu không nhờ có em cứ xin anh nhận con nuôi, nếu không có lòng nhơn từ bao la của em, có lẽ anh đã bỏ qua mất điều kỳ diệu này !

Martin nước mắt nhạo nhòa, vừa nói vừa quỳ xuống, ôm hai đứa trẻ vào lòng, nghẹn ngào :

- Calenda, đúng là Chúa luôn ở bên chúng ta !

HẠNH TƯỜNG QUYÊN

(dịch từ truyện ngắn của Elizabet)

Chuột Lắt : Suru tầm

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 22 tháng 8 năm 2005